

düşkurdu
bir düş kurdu

Şiirsel Taş

Resimleyen: Oğuz Demir

SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.
Nuhkuyusu Cad., No. 197 Üsküdar İş Merkezi, Kat 3,
34664 Bağlarbaşı, Üsküdar, İstanbul
Tel.: (0216) 474 23 43 • Sertifika No. 12603

Düşkurdu Bir Düş Kurdu

© 2017 SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.

Yazan: Şiirsel Taş
Resimleyen: Oğuz Demir
Yayın Yönetmeni: S. Baha Sönmez
Editör: Gökçe Ateş Aytuğ
Son Okuma: Burcu Ünsal Çeküç
Kapak Tasarım: Oğuz Demir
Baskıya Hazırlayan: Hüseyin Vatan

Yayınevimizde ilk baskısı Mart 2017 tarihinde yapılmıştır.

ISBN: 978-605-9781-58-9

Telif yasası gereği bu kitabın tüm Türkçe yayın hakları SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.'ye aittir. Tanıtım yazıları dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir biçimde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Kütüphane Bilgi Kartı (CIP):
Taş, Şiirsel
Düşkurdu Bir Düş Kurdu
1. Çocuk Edebiyatı 2. Öykü
İstanbul, SEV Yayıncılık, 2017, 128 Sayfa
ISBN: 978-605-9781-58-9

Baskı: İmak Ofset
Merkez Mah. Atatürk Cd. Göl Sk. No:1 (İtfaiye Karşısı)
Yenibosna 34192 Bahçelievler / İSTANBUL • Tel.: (0212) 444 62 18
Sertifika No: 12531

İçindekiler

Aile Fotoğrafi	7
Pitikuş Efsanesi	22
Sinekkapmayan	35
Dedemin Yaprakları	51
Tek Dileğim Isınman, Sevgili Minik Tavşan	64
Haydisiz Zamanlar Oyunu	77
Gezgin Masalcının Öyküsü	86
Kırıntı Evreni	102
Bozkır Masalı	113
Zong!	120

*Düşler, öyküler, masallar
renkler, sesler ve oyunlar
erişkinliğe öykünen çocuklar
çocukluğu özleyen erişkinler
söylenmeyi bekleyen sihirli sözcükler...*

*Düşkurdu bir düş kurdu bu gece ve her gece
kimbilir hangisi gerçek, ne kadarı kurmaca...*

Aile Fotoğrafı

Evde acil durum ilan etmişim. Ama görünüşe göre kimsenin umrunda değildi. Bizim evde birileri çok işi olduğu için sizi dinlemiyorsa, sesinizi duyurmak için asla yapmamanız gereken tek bir şey var, o da bağırarak. Sesimi yükselttiğim anda annem:

- Derin nefes al ve sakinleşmeye çalış, der.

Bir taraftan da beni yatıştırmak için bileklerimi

ovuşturur ve bana yoga derslerinde öğrendiği tuhaf hareketleri yaptırmaya çalışır. Bu sırada babam, stresin kalp sağlığı üzerindeki olumsuz etkilerini anlatmaya başlar. Bazen de, insanın bağırıp çağırarak kendini ifade edemeyeceği ile ilgili bir şeyler söyler. Bütün bunlar 15-20 dakika süren bir çaba gerektirir. Baştan beri söylemeye çalıştıklarını dinlemekse yalnızca 30 saniyelerini alacaktır.

Zaman konusu, evimizin temel çelişkisidir. Deneyimlerime dayanarak söylüyorum bütün bunları. Olay çoğunlukla şöyle gelişir: Babamın ertesi gün için hazırlaması gereken bir yığın yazısı vardır. Bir tür ev ödevi gibi... Ama ben, ev ödevlerim için bu kadar uzun zaman harcamam. Annem, küçük kardeşimle ilgilenmek zorundadır çünkü kardeşim benden küçüktür. Fidan Abla evi derleyip toparlamak zorundadır çünkü ev çok dağılmıştır. Üstelik annem isteyken kardeşimle ilgilenme görevini Fidan Abla üstlenir. Bu durumda tek şansım, benimle oynayabilmesi için ufaklığın büyümesini beklemek.

İşte, herkes kendi işine bu kadar dalmışken, bir şeyler söylemeye çalışmak gerçek bir işkencedir. Çünkü hiç kimse dinlemez. Ama herkes dinler görünür. Bunu anlamak çok kolay: Annem, babam ya da Fidan Abla'nın kafası sürekli aşağı yukarı sallanıyorsa, bilin ki boşuna konuşuyorum. Aslında onlara göre kafa sallamak, "Seni dinliyorum," demenin bir yolu. Bir tür iyi niyet göstergesi. Arada bir çıkarılan "Hım..." ve "Yaaa!" sesleri durumu daha da komikleştirir. O zaman yapılması gereken tek bir şey vardır: Doğru sözcükleri bulup dikkati üzerine çekmek. Tıpkı geçen gün babamla aramızda geçen konuşmada olduğu gibi:

- Baba, bugün okulda ne oldu, biliyor musun?
- Hım...
- İki arkadaşım kavga etti.
- Yaaa!
- Baba, beni dinliyor musun?
- Hım...
- Bir de yangın çıktı.
- Yaaa!

- Başka ne oldu, biliyor musun?
- Hım...
- Bomba patladı.
- Yaaa!
- Okul yıkıldığı için yarın okula gitmeme gerek yok.

- Ne demek okula gitmeme gerek yok?

Bu konuşmada ağzımdan çıkan her sözcük babamın iki kulağı arasında kısa bir yolculuk yapmıştır. “Okula gitmeme gerek yok,” lafı ise bir kulaktan diğerine giderken, yolda beyne uğramıştır. Yani bunlar, dikkatin üzerimde odaklanmasını sağlayacak doğru sözcüklerdir. Böylece babam kilitlendiği bilgisayar ekranından bir an olsun uzaklaşır. Dönüp bana bakar. İşte o an, elime kaçırılmaması gereken bir fırsat geçmiştir. Ne söyleyeceksem söylemem gerekir.

Gelelim, evde neden acil durum ilan ettiğime... Yine benzer bir sıkıntı yaşıyorduk. Çözmeme gereken bir sorun vardı ve o an kimsenin yardımcı olacak zamanı yoktu. Ertesi güne hazırlanamam

gereken, aslında çok kolay olan bir ödevim vardı. Bütün yapacağım, sınıfa bir aile fotoğrafı götürmekti. Hepimiz getirdiğimiz aile fotoğrafını sınıftaki panoya asacak ve sınıftakilere ailemizi tanıttacaktık. Öğretmenimiz:

- Birbirinize olabildiğince çok soru sorun. Herkes birbirinin ailesini tanımaya çalışacak, demişti.

Bütün bunlar iyiydi, hoştu da, sorun, aile fotoğrafının nasıl bulunacağıydı. Çünkü öğretmenimin anlattığına göre, aile fotoğrafı çekirdek ailedeki herkesin bulunduğu fotoğrafmış.

Evde iki tane gümüş çerçeveli siyah beyaz aile fotoğrafı var. Fotoğraflardan birinde, anneannem

kucağında üç yaşındaki annem ve dedemle birlikte. Diğer fotoğraftaysa beş yaşındaki babam tahta bir atın üzerinde, amcam babamın yanında, babaannem ve büyükbabam ise onların arkasında. Bana ve kardeşime ait yüzlerce fotoğraf olduğunu biliyorum ama aile fotoğrafına gelince işler biraz karışıyor.

Durumu evdekilere kısaca açıkladım. Kafalar yukarı aşağı sallanmaya ve arada “Hım...” ve “Yaaa!” sesleri duyulmaya başlayınca, kendi yöntemimi uygulamaya karar verdim.

– Evde doğru dürüst bir aile fotoğrafının olması bir çocuk için çok örseleyici, dedim.

Annemle babamın kafa sallaması anında durdu. İşe yaramıştı.

– Sen ne dedin? diye sordu annem.

Söylediklerimi tekrarladım. “Bir çocuk için örseleyici” doğru seçilmiş sözcüklerdi.

Annemle babam, yaşamlarının iki ayrı döneminde, evi çocuk eğitimi kitaplarıyla doldurmuşlardı. Anladığım kadarıyla, bu konuya olan

ilgileri benim doğumumla başlamıştı. Ben biraz büyüyünce bu tür kitaplarla pek ilgilenmez olduklar. Derken, kardeşimin doğumuyla birlikte, ikinci çocuk eğitimi kitapları dönemi başladı. Bu arada onlar için önemli başka bir inceleme konusu çıkmıştı: Yeni doğan kardeşin büyük çocuk üzerindeki etkileri.

İşte, annemle babam bu kitapları okuyup aralarında konuşurlarken, anlamının ne olduğunu pek de bilmediğim garip sözcükler çalınırdı kulağıma. Bunlardan biri de, annemin her zaman ciddi konuşmalarda kullandığını fark ettiğim ‘örseleyici’ sözcüğüydü. Önemli bir sözcük olmalıydı ki anında annemle babamın dikkatini çektim.

Hemen fotoğraf albümleri açıldı. Annem, Fidan Abla’yı da çağırdı. O kadar çok fotoğraf çekilmişti ki, herkese, bakmak için en az iki albüm düşüyordu. Ama hiçbirisi aranan fotoğraf değildi. Annem ve ben, annem ve kardeşim, babam ve ben, babam ve kardeşim, annem ve babam... Ama hepimizin bir arada olduğu bir tane bile aile fotoğrafı yoktu.

O sırada kardeşim, eline geçen albümün kenarını kemirmeye çalışıyordu. Diş çıkardığı için eline ne geçerse ağzına sokuşturup dişetlerini kaşımaya çalıştığı, bana göre hiç de hoş olmayan bir dönemeydi. İşin daha da berbat tarafı, bu arada litrelerce tükürük salgılamasıydı. Ağzının değdiği yeri anında sıırılsıklam yapıyordu.

Yüzüm asılmıştı. Galiba düş kırıklığına uğramamın asıl nedeni, aranan fotoğrafın bulunamaması değil, böyle bir fotoğrafın olmamasıydı. Hem annemin hem de babamın eskilerden kalma birer aile fotoğrafı vardı. Kardeşimle benim niye bir aile fotoğrafımız yoktu? Biraz önce laf olsun diye söylediklerimin aslında doğru olduğunu fark ettim bir anda. Dokuz yaşındaydım ve bugüne kadar hiç aile fotoğrafım olmamıştı. Bu gerçekten de örseleyici bir durumdu (her ne demekse). Yani kötü bir şeydi, bana kendimi kötü hissettirmişti.

- Belki birkaç fotoğraf birden götürerek ailedeki herkesi sınıfa tanıtabilirsin, diye önerdi annem.
- Hayır, diye itiraz ettim. Öğretmen aynen şöyle

dedi: “Yarın hepiniz bir aile fotoğrafı getirin.” İki ya da üç fotoğraf demedi, bir aile fotoğrafı dedi.

- Tamam canım! Şimdi hepimiz sakın olalım ve derin nefes alalım, dedi annem.

- Ben derin nefes almak istemiyorum. Odama gidiyorum.

Elimdeki albümlerle odama giderken, babamın anneme:

- İsterseniz dijital makineyle hemen bir aile fotoğrafı çekebiliriz, dediğini duydum.

- Şimdiye kadar aklınız nerdeydi? Çoktan bir aile fotoğrafı çektirmiş olmalıydık, diye söylendim.

Akşam yemeği sessiz geçti. İçimizde en neşeli olan kardeşimdi. Bakalım o da benim yaşıma gelip hiç aile fotoğrafının olmadığını anladığında bu kadar neşeli olabilecek miydi?

İyi geceler dilerken hem kırgın hem de kızgındım. Ertesi gün okula elim boş gitme düşüncesinden nefret ediyordum. Üstelik kendi aramızda en gülünç fotoğrafı seçmeye karar vermiştik. Buna da katılamayacaktım. Bir aile fotoğrafı götürememem

utanç vericiydi. Bütün bunları düşünürken uyuyabilir miydim? Bazen yatağın içinde dönüp dururken, bir anda aradığı yanıtı buluverir insan.

“Tamam,” dedim kendi kendime, “Yapabileceğim bir şey var.”

Albümleri açıp kullanacağım resimleri seçtim. En zor kısmı buydu. Ondan sonrası yalnızca bir fon kartonu, makas ve yapıştırıcıya kalıyordu. Seçtiğim fotoğrafları özenle kestim. Fotoğrafları kırpacağım için azarlanmayacağımı umuyordum. “Ne

yapalım,” diye düşündüm, “onlar da bir aile fotoğrafı çektirmeyi akıl etselerdi.”

Sabah uyandığımda, eserimi evdekilere göstermek için sabırsızlanıyordum. Meğer sabırsızlanan yalnızca ben değilmişim.

Babam geceyi, dijital fotoğraf makinesi ve bilgisayar destekli bir tasarım hazırlayarak geçirmişti. Her birimizin uyurken fotoğrafını çekmiş, sonra da oturup benim makasla yaptığımı bilgisayar ekranında yapmıştı. Kes, yapıştır. Tek sorun, fotoğraftaki herkesin uyuyor olmasıydı. Ama babam bunun da üstesinden gelmişti. Her birimizin yataktaki görüntüsünü, ağaçlar arasına gerili birer hamağa yerleştirmişti. Sanki bütün aile ormanda mışıl mışıl uyuyordu. En çok da, kendi fotoğrafını çekerken zorlandığını söyledi.

Sanırım içimizde en çok annem uğraşmıştı. Elindeki bir fotoğraf değil, karakalemle yapılmış bir resimdi.

– Aile fotoğrafımız olmasa da, aile resmimiz olabileceğini düşündüm, dedi.